

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové, Mgr. Daniely Zemanové, JUDr. Michala Mazance a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **Z. H.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 10. 2008, č. j. OAM-1224/VL-07-L06-PD1-2006, ve věci mezinárodní ochrany, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočky Liberec ze dne 22. 4. 2009, č. j. 58 Az 1/2009 - 26,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalovaný (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení shora označeného pravomocného rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočky v Liberci (dále jen „krajský soud“), jímž bylo zrušeno jeho rozhodnutí ze dne 24. 10. 2008, č. j. OAM-1224/VL-07-L06-PD1-2006. Tímto rozhodnutím byla žádost žalobce o prodloužení doplňkové ochrany udělené podle ust. § 14a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), zamítnuta z důvodu nedodržení stanovené lhůty pro její podání ve smyslu § 53a odst. 1 zákona o azylu.

Vzhledem k okolnosti, že v dané věci se jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany (dříve ve věci azylu), Nejvyšší správní soud se ve smyslu ustanovení § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, na www.nssoud.cz, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Podle tohoto usnesení je přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech mezinárodní ochrany je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje, v mezích přijatelnosti, v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

V dané věci stěžovatel v kasační stížnosti namítá důvody specifikované v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a namítá tak nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Rozsudek krajského soudu napadá stěžovatel v celém rozsahu a pokládá ho za nezákonný, neboť soud v tomto rozsudku, podle jeho názoru, nesprávně vykládá zákon, jmenovitě ustanovení § 53a zákona o azylu, přičemž z tohoto ustanovení cituje příslušnou pasáž, která dopadá na posuzovaný případ: „...*Trvají-li důvody, pro něž byla doplňková ochrana udělena, nebo nenastanou-li důvody uvedené v § 17a, tuto dobu ministerstvo na žádost osoby požívající doplňkové ochrany podanou nejpozději 30 dnů před uplynutím doby, na niž jí je doplňková ochrana udělena, i opakovaně prodlouží, vždy nejméně o 1 rok...*“. Stěžovatel upozorňuje na skutečnost, že v citovaném ustanovení je zároveň stanoveno prodloužení platnosti oprávnění k pobytu, pokud ministerstvo nerozhodne v době platnosti oprávnění k pobytu (a to do dne nabytí právní moci rozhodnutí o žádosti ze strany ministerstva). Dále stěžovatel konstatuje, že zákon stejně tak myslí i na případy, kdy cizinci v podání žádosti brání překážka na jeho vůli nezávislá; proto soud podle jeho názoru vykládá dotčené ustanovení zákona bez ohledu na jeho přesné znění. Z toho pak stěžovatel usuzuje, že tím soud nerespektuje úmysl zákonodárce.

Stěžovatel tvrdí, že správní orgán nezastavil řízení, jelikož k tomu ani ve správním řádu, ani v zákoně o azylu, neměl oporu, a žádost zamítl stanoveným způsobem, tj. rozhodnutím ve věci mezinárodní ochrany (stěžovatel v tomto směru odkazuje na § 2 odst. 12 zákona o azylu). Závěr soudu, že ani forma zamítnutí žádosti není možná, postrádá podle něj jakoukoliv oporu v zákoně a jedná se toliko

o ničem nepodložený názor soudu. Stěžovatel podotýká, že žalobce byl v souladu s ustanovením § 53a odst. 2 zákona o azylu řádně poučen o době trvání doplňkové ochrany a o své povinnosti požádat o její prodloužení v zákonem vymezené lhůtě, přičemž žádná skutečnost na jeho vůli nezávislá mu v podání žádosti o prodloužení doplňkové ochrany nebránila. Stěžovatel vyjádřil své přesvědčení, že jeho rozhodnutí je plně v souladu se zákonem a vychází z objektivně zjištěného stavu věci. Skutečností je, že žalobce nedodržel lhůtu stanovenou zákonem pro podání žádosti o prodloužení doplňkové ochrany. Správní orgán proto postupoval jediným možným způsobem a vydal řádné a bezvadné správní rozhodnutí o zamítnutí předmětné žádosti z důvodu nedodržení zákonem stanovené lhůty pro její podání. Stěžovatel k tomu navíc podotýká, že žalobce není v důsledku rozhodnutí o neprodloužení doplňkové ochrany pro nedodržení dané lhůty povinen opustit ČR a vycestovat do země původu. Pokud je přesvědčen o hrozící vážné újmě ve vlasti, nebrání mu žádná překážka v tom, aby o udělení mezinárodní ochrany požádal znovu.

Závěrem svého podání stěžovatel uvádí, že se domnívá, že jeho kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje jeho vlastní zájmy (§ 104a s. ř. s.), neboť se jedná o zásadní právní otázku, dosud plně neřešenou judikaturou Nejvyššího správního soudu. Krajský soud totiž dle jeho přesvědčení zpochybňuje povinnost (a zároveň právo) oprávněné osoby podat žádost o prodloužení doplňkové ochrany ve lhůtě stanovené § 53a odst. 1 zákona o azylu. Vzhledem k tomu vyplývá najevo i zásadní pochybení krajského soudu při výkladu práva, které by mělo zásadní dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. S odkazem na usnesení č. j. 1 Azs 13/2006 - 39 stěžovatel tvrdí, že byla naplněna i další z podmínek přijatelnosti, a to vzhledem ke skutečnosti, že se kasační stížnost týká právní otázky, jež je dosavadní judikaturou řešena rozdílně a Nejvyšší správní soud by měl rozpornou judikaturu správních soudů sjednotit. V této souvislosti poukazuje stěžovatel na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 3. 2009, č. j. 60 Az 6/2008 - 56, kde je podrobně odůvodněn závěr osvědčující zákonnost postupu správního orgánu při zamítnutí žádosti o prodloužení doplňkové ochrany z důvodu nedodržení zákonem stanovené 30ti denní lhůty dle § 53a zákona o azylu. Tento právní názor, s nímž se stěžovatel ztotožňuje, je v příkrém rozporu s právním názorem vyjádřeným v rozsudku napadeném touto kasační stížností. Stěžovatel proto považuje svou kasační stížnost v souladu s vymezením přijatelnosti vyjádřeným ve výše již citovaném usnesení za přijatelnou a navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalobce ve svém vyjádření ke kasační stížnosti vyjádřil zásadní nesouhlas s názorem stěžovatele, když zdůraznil, že podle jeho názoru naopak „z celé litery zákona“ o azylu jasně vyplývá úmysl zákonodárce velmi důkladně posuzovat případ od případu a zkoumat, zda existují důvody pro udělení jedné z forem mezinárodní ochrany. Z toho pak vyplývá i povinnost posuzovat prodloužení doplňkové

ochrany stejným způsobem. Argument správního orgánu, že ze strany krajského soudu došlo k nerespektování úmyslu zákonodárce, je zcela zavádějící. Pokud jde o tvrzení stěžovatele, že žalobce byl řádně poučen o době trvání doplňkové ochrany a své povinnosti požádat o její prodloužení v zákonem vymezené lhůtě, tak již ve své žalobě žalobce jasně uváděl, že poučení v českém jazyce o právech a povinnostech osob požívajících doplňkovou ochranu sice obdržel, o nutnosti požádat ve lhůtě 30 dnů před jejím koncem tam však nebyla žádná zmínka. Žalobce si byl vědom toho, že doplňková ochrana mu byla udělena na určitou dobu, nicméně v dobré víře zcela logicky předpokládal, že o její prodloužení je potřeba požádat právě v době její platnosti, což dodržel. S ohledem na uvedené žalobce navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Shora nastíněnou problematikou, tj. právní otázkou týkající se povinnosti požádat o prodloužení doplňkové ochrany v zákonem stanovené lhůtě, se Nejvyšší správní soud ve své judikatorní činnosti v nedávné době již zabýval. Dospěl přitom k závěru, že ustanovení § 53a odst. 1 zákona o azylu obecně neumožňuje zamítnout žádost o prodloužení doplňkové ochrany z důvodu nedodržení lhůty 30 dnů pro její podání před uplynutím doby, na niž je doplňková ochrana udělena. Správní orgán sám bez zákonného zmocnění nemá možnost ani zastavit řízení a meritorní negativní rozhodnutí o žádosti o prodloužení doplňkové ochrany je správní orgán oprávněn vydat pouze při nenaplnění podmínek stanovených v § 14a citovaného zákona.

Svůj závěr odůvodnil kasační soud tím, že podle jeho názoru smyslem ustanovení § 53a zákona o azylu je umožnit správnímu orgánu opakovaně ověřovat naplnění, resp. trvání podmínek doplňkové ochrany, pro něž byla dle § 14a zákona o azylu žadateli o prodloužení doplňkové ochrany udělena, a to především vzhledem k možným změnám v zemi původu žadatele. Třicetidenní lhůta uvedená v § 53a odst. 1 zákona o azylu je pak pouze lhůtou pořádkovou, neboť s jejím nedodržením zákon nespojuje žádné právní následky. Zákon o azylu pamatuje pouze na dvě konkrétní situace, které mohou nastat (a na ty ostatně stěžovatel poukazuje i v této své kasační stížnosti). Za prvé zákon o azylu prodlužuje udělené oprávnění k pobytu na území České republiky do dne nabytí právní moci rozhodnutí ministerstva o žádosti, pokud správní orgán nestačil rozhodnout v době platnosti cizincova oprávnění k pobytu, a za druhé umožňuje cizinci požívajícímu doplňkové ochrany, jemuž v podání žádosti o její prodloužení zabránily důvody na jeho vůli nezávislé, podat příslušnou žádost do 3 pracovních dnů po odpadnutí těchto důvodů. Žádné jiné právní následky nedodržení lhůty ze zákona nemá. Podrobněji k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2009, č. j. 1 Azs 34/2009 - 55, nebo rozsudek ze dne 14. 8. 2009, č. j. 9 Azs 36/2009 - 69, oba dostupné na www.nssoud.cz.

Ze shora uvedeného vyplývá, že ustálená a jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v

kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud neshledal žádný důvod pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání a konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Proto ji posoudil ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. jako nepřijatelnou a odmítl ji.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., dle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 8. října 2009

JUDr. Radan Malík
předseda senátu